

הולכי כוס אנדרים

תספית * * * מאת יעקב גגון

האם אתה עורך נשף פורים ושובר את הראש בחיפוש אחרי תוכנית? אם כן — תוכל להסתייע בתסכית שבעמוד זה. ששודר לא מזמן בשבועון גלי צה"ל, דגש קל. שתף בביצוע עוד חבר וחברה. ודי אם תערכו חזרת-קריאה אחת. להגברת הרושם. מוטב שתשתמש במוסיקה מעל גבי תקליטים. בפעמון דלת ובחיקוי כלשהו לרעש רחוב. כל מה שנחוץ מלבד אלה. הוא מצב-רוח טוב.

מוסיקה: שיר הציצבאות. מתחזק עם פערול: רעש רחוב. יורד לרקע.

גירי: היי, מייק! מייק! מה אתה רץ? חכה רגע!

מייק: את מי אני רואה! גירי! איזו הפתעה.

גירי: אהלן, יא ברנש! מה נשמע? איפה אתה מתגלגל?

מייק: ומה אתה עושה כאן? שנים לא ראינו אותך. לאן פנית, לגליל או לגלב?

גירי: אותי לא רואים? זה טוב! הלוא את מחצית חיי אני מבילה בתל-אביב. חצי כאן, וחצי בסדום.

מייק: איך זה?

גירי: מין סידור עבודה כזה. ואני די מבוססת...

מייק: ואני יושב בינתיים באינברסיטה. יורד הנה רק פעם בשבועיים...

גירי: מה אתה לומד?...

פערול: קול מכונת עולה מהר. יורד מהר.

גירי: (מחשיך) אוף, היזהר! פרא אדם, הנהג הזה.

מייק: נו, גירי, הייתי שמח לשבת אתך קצת, אבל אני במהרה מאד. אני מוכרח לפנות כאן ימינה. שמע, אולי תקפוץ אלי פעם ונשוחח קצת על כל מה שקרה בינתיים?

גירי: זכרונות מבית-הספר, מה? אבל רגע. אין שום צורך שנפרד. אני יכול ללכת גם מכאן...

מייק: מצויין. אינני אהב ללכת לבד. אז מה אתה מספר? את מי מתחברה אתה רואה?

גירי: איפה החברה? אתה זוכר איך דיברו במסיבה הסיום? קבענו אז פגישת-כיתה בכל חנוכה... ומה יצא מזה? ידעתי מיד שלא יצא מזה כלום. מתחננים ושוכחים את כל העולם. אגב, מה המצב אצלך?

מייק: גני? עוד לא... ואתה?

גירי: אל תדאג. רוק מושבע לעת עתה...

מייק: בעצם, אני מתכוון כבר בקרוב... אבל היום, עד שמשגים דירה...

גירי: מה יש? אפשר להתחיל בחדר אחד.

מייק: עזוב שטויות. החברה שלי מנגנת על פסנתר וגם נותנת שיעורים... ובכלל, בחדר אחד נתקלים זה בזה יותר מדי.

גירי: רגע! זה מעניין! אמרת שהיא פסנתרנית? גם החברה שלי, כשאני בא אליה, תמיד היא עלייד הפסנתר. נדמה לי שהיא פורטת עשרים וארבע שעות כיממה. זאת אומרת, מלבד השעות שהיא מבלה איתי...

מייק: טוב, גירי, מילא. נמשיך ברכילות בפעם אחרת. ברחוב הראשון אני פונה שמאלה.

גירי: אני רואה שלא תיפטר ממני כל כך מהר. גם אני פונה בדיוק כאן.

מייק: מוקרה מוצלח! שמע, גירי, רציתי לשאול אותך משהו... כן, מה נשמע עם בני, אולי אתה יודע?

גירי: אל תשאל. היא משתגע אחרי רינה. אתה זוכר אותה?

מייק: בוודאי! מעניין מאד. מה אתם?

גירי: עלוב מאד. הוא לוקח אותה לקולנוע, לתיאטרון, לאכזיה, לאן לא? הוא סיפר לי אפילו שהוא עומד להתחתן

מייק: גם בשבילי אחת. מירה שלי בלי מאסטיק, זה כמו ציציל בלי סיגאר...

גירי: ומירי בלי מאסטיק, כמו שמשון בלי שיער.

מייק: שמע, אילמלי היה לשתים האלה אותו שם, הייתי מתחיל לחשוש שהן תאימות. בוא נזוז. בככר נאלץ להיפרד...

גירי: כן, אני ממשיך דרך השדרה.

מייק: אני רואה שנגזר עליך ללכת אותי עד הסוף המר, כמו שאומרים. טוב שפגשתי אותך. אני כל כך שונא ללכת לבד. ובעיקר, שמצב-הרוח שלי די שפוף. לא השגתי כרטיסים...

גירי: גם אני לא, אבל לי לא איכפת. כשמירי מנגנת על הפסנתר, זה בילוי הרבה יותר טוב מכל סרט.

מייק: אם היא מנגנת את הקונצרט של צ'ייקובסקי כל כך טוב כמו מירה שלי, אני בטוח שתינה...

גירי: מייק! כאן אנחנו גפרדים באמת. אתה רואה את הבית הכחול הזה... שלוש קומות? כאן היא גרה. היא כועסת כשאני מאחר לבוא...

מייק: רגע, גירי! אל תלך! אני מתחיל לחשוב שמהשו איום קרה לנו...

גירי: למה אתה מתכוון?

מייק: סיפרת לי קודם על בני, בני המסכן שיש לו עיניים ואינו רואה... צחקנו לו...

גירי: אתה רוצה לומר...?

מייק: ברור כשמש. מירה זו מירי, או להיפך. אולי יש לה שני פרצופים, אבל היא עצמה אחת ויחידה...

גירי: איום! איום! איום! אינני יכול להאמין...

מייק: גם לי זה לא קל, גירי. תאמין לי. שבוע בתל-אביב ושבוע בסדום. זה היה סידור העבודה שלך, שהיית כל כך מבוססת ממנו. שבוע אני ושבוע אתה — פשוט מאד, לא כן?

גירי: נדמה לי שאנחנו צמד הטמבלים המושלם ביותר שהיה אי פעם עלי אדמות. רק הדירה היתה חסרה לנו... רק הדירה.

מייק: אינני יכול להאמין, אבל... כל העובדות לצידי. אני מסתלק מכאן. אינני יכול לשאת זאת. אכתוב לה מה אני חושב עליה. אין טעם לגשת עכשיו... הנשים הן עם נבזי...

גירי: יש לך סיגריה?

מייק: קח סיגריה, אבל אל תסתלק עדיין. לא לא! אסור לנו לתת לה לצאת מנצחת מהפרשה. אסור שהיא תחשוב שרכבה על זוג החמורים שלה עד הסוף.

גירי: מה אתה מציע לעשות?

מייק: אני מציע שניכנס אליה שנינו. תאר לעצמך את פרצופה! אני מציע שנעמיד פנים כאילו העניין היה ידוע לנו מזמן. אנחנו שיחקנו בה, ולא היא בנו. מה אתה אומר?

גירי: עזוב אותי לכל השדים! אינני יודע מה היא היתה בשבילך, אבל אני... אינני יכול עכשיו...

מייק: אני?... חיפשתי דירה אתה יחד, שכחת? אבל עכשיו... עכשיו עלינו לעשות בדיוק מה שאמרתי.

גירי: טוב נעלה...

מוסיקה: ברקע נגינת פסנתר רחוקה.

גירי: (מחשיך) היא מנגנת... כמו תמיד... לעולם לא תיארתי לי שאעלה במדרגות האלה במצב כזה... נו טוב, יהיה אשר יהיה. עכשיו זה באמת כבר לא חשוב...

מייק: גירי, שחק לפחות כהוגן את התפקיד! תסיר את ההבעה האומללה הזאת מפניך, ובוא כבר. מה אתה נעצר? היי, אתה מצלצל כאן? בקומה הראשונה?

פערול: צלצל פעמון דירה.

מוסיקה: הפסנתר נפסק.

גירי: סתם בשביל לשמוע צלצל. מה התמימות הטפשית האת פתאום?

פערול: צלצל.

מייק: שמע, אל תתבלבל לגמרי, בגלל מה שקרה. או... הנה, פותחים...

מירה: גירי ידעתי שתבוא! תאר לך שקניתי זוג כרטיסים. אבל למה אחרת כל כך? מי זה אתך, חבר?

גירי: אפילו לא הסמיקה. מה אתה אומר, מייק? קור מזג. אמרתי קודם שהגשים הם עם נבזי? טעות גסה — גשים הן עם גאוני!

מירה: אינני כבינה. מה אתך, גירי?

גירי: או, סליחה. שכחתי להציג בפניך את זה ששייך לשבוע הבא. נא להכיר — מייק. או אולי את קוראת לו אחרת? מותק, או צוציק, או משהו כזה?

מירה: גירי, חדל להשתטות. יש גבול גם לחוכמות. מלבד זה עלינו למהר בעוד חצי שעה הסרט מתחיל.

גירי: מה אתה אומר עליה, מייק? תמימות אלוהית, שחקנית בחסד עליון... מה אתה מתפוצץ מצחוק?...

מירה: מה זה? ריח קוניאק לא נודף מכך, אבל... גירי! עלינו למהר. אם לחבר שלך אין מה לעשות, הוא יכול להצטרף אלינו...

גירי: מה אתה אומר, מייק? היא מואילה בטובה להציע לך...

מירה: גירי, חדל! אינני מתלוצצת. יש לי שני כרטיסים מיותרים.

מייק: (בצחוק) שני כרטיסים, אמרת? חכו רק רגע שאעלה ואקח את מירה. לא הספקתי לומר לך, גירי. מירה שלי גרה בקומה השלישית!

מוסיקה: שיר הציצבאות.

